

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S. P.**, proti žalovaným **1/ M. L., 2/ M. L.**, zastúpeným Mgr. J. A., **o zaplataenie 552,89 € (16 656,50 Sk) s príslušenstvom,** vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. NM – 14 C 272/2001, o dovolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. júla 2010, sp.zn. 19 Co 76/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného 1/ **o d m i e t a .**

Dovolanie žalovaného 2/ **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 13. septembra 2006, č.k. NM – 14 C 272/2001-40 uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 310,50 Sk s 13% úrokom z omeškania od 22. marca 2003 do zaplataenia a trovy konania vo výške 1 073,70 Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Žalobu voči žalovanému 2/ v plnom rozsahu zamietol. Žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal. Mal preukázané, že žalovaný 1/ spôsobil škodu niekoľkými údermi železnou tyčou do strechy a predného skla na motorovom vozidle žalobcu v celkovej výške 8 310,44 Sk, okrem iného bol za tento skutok rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 1 T/166/1999 zo dňa 19. augusta 2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 3T/78/1999 zo dňa 17. októbra 2005 odsúdený za spáchanie trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona. Toto konanie bolo spôsobené porušením právnej povinnosti, a teda podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka,

boli splnené všetky predpoklady jeho zodpovednosti za vzniknutú škodu. Porušenie právnej povinnosti žalovaného 2/ preukázané nebolo, preto nevznikla jeho zodpovednosť za škodu a z tohto dôvodu súd voči nemu žalobu zamietol.

Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 4. januára 2007, sp.zn. 19 Co 376/2006 odvolanie žalovaných 1/, 2/ ako oneskorene podané podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. odmietol. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Z obsahu spisu mal za preukázané, že rozsudok súdu prvého stupňa bol doručovaný žalovaným 1/, 2/ do vlastných rúk prostredníctvom pošty. Žalovanému 1/, ako aj žalovanému 2/, bol neúspešne doručovaný dňa 31. októbra 2006 s oznámením o opakovanom doručení a opakovane dňa 2. novembra 2006, ktorým dňom bol uložený i na pošte. Tretím dňom doručenia bol preto podľa § 47 ods. 2 O.s.p. deň 6. november 2006 a posledným dňom pätnásťdňovej zákonnej lehoty na podanie odvolania bol deň 21. november 2006 (utorok). Keďže žalovaní 1/, 2/ podali odvolanie na pošte až dňa 27. novembra 2006 (č.l. 45 spisu), podali ho oneskorene, teda po lehote, ktorá je stanovená v § 204 ods. 1 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaných 1/, 2/ uznesením z 15. decembra 2009, sp.zn. 5 Cdo 309/2008 uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odmietnutím odvolania žalovaných 1/, 2/ ako oneskorene podaného, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené podmienky, im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.)

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 20. júla 2010, sp.zn. 19 Co 76/2010 odvolanie žalovaného 2/ proti rozsudku súdu prvého stupňa odmietol. Rozsudok súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť žalobcovi 8 310,50 Sk (275,86 €) s 13% úrokom z omeškania od 22. marca 2003 do zaplatenia a trovy konania vo výške 1 073,70 Sk (35,64 €), všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil, keď sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Výrok o odmietnutí odvolania žalovaného 2/ odôvodnil tým, že žalovaný 2/ v dôsledku zamietnutia žaloby voči nemu v celom rozsahu nemá subjektívnu legitimáciu na podanie odvolania. Rozsudkom súdu prvého stupňa mu nebola spôsobená ujma, ktorú je potrebné odstrániť zrušením alebo zmenou rozsudku prvostupňového súdu. Preto odvolanie žalovaného 2/, ako

odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený, podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu, čo do potvrdzujúceho výroku, podali dovolanie žalovaní 1/, 2/, ktorí navrhli rozsudok odvolacieho súdu v tejto potvrdzujúcej časti, a súčasne aj rozsudok prvostupňového súdu, zrušiť. Namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Mali za to, že povinnosť žalovaného 1/ na náhradu vzniknutej škody nebola uložená, resp. potvrdená v súlade so zákonom. Namietali, že odvolací súd nerešpektoval oprávnenie žalovaného 1/, ktoré mu poskytuje § 6 Občianskeho zákonníka. Žalovaný 1/ sa podľa ich názoru nedopustil protiprávneho konania, a preto by nemal byť zodpovedný za škodu spôsobenú na vozidle žalobcu a nemal by byť zaviazaný k povinnosti túto škodu nahradiť. V dôvodoch dovolania rozoberali skutkový a právny stav veci.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaných 1/, 2/ nevyjadril.

Dovolanie v danej veci podali obaja žalovaní 1/, 2/ a smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť žalobcovi 8 310,50 Sk (275,86 €) s 13% úrokom z omeškania od 22. marca 2003 do zaplataenia a trovy konania vo výške 1 073,70 Sk (35,64 €), všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

K dovolaniu žalovaného 2/

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie podal oprávnený subjekt a dospel k záveru, že žalovaný 2/ nebol na podanie dovolania oprávnený.

Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti objektívnu a subjektívnu stránku.

Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť

dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p., určujúcimi podmienky, v prípade splnenia ktorých je dovolanie prípustné).

Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnutelnému týmto opravným prostriedkom). Takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol dovolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Toto subjektívne procesné oprávnenie ale nemá účastník, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý vo svojich právach (viď R 40/1993).

Záver o tom, že podané dovolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej, ako aj subjektívnej), posúdenie subjektívnej prípustnosti dovolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti dovolania. Ak dovolací súd dospeje k záveru, že dovolateľ nie je z určitého dôvodu subjektívne oprávnený podať dovolanie, nie je potrebné ďalej skúmať, či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky niektorého z rozhodnutí uvedených v § 236 až § 239 O.s.p.

V danom prípade je dovolaním žalovaného 2/ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť žalobcovi 8 310,50 Sk (275,86 €) s 13% úrokom z omeškania od 22. marca 2003 do zaplatenia a trovy konania vo výške 1 073,70 Sk (35,64 €), všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania bolo potrebné vziať na zreteľ to, že žalovaný 2/ z procesného hľadiska (ktoré je v tomto zmysle rozhodujúce) nemôže byť týmto rozhodnutím zaväzujúcim žalovaného 1/ na náhradu škody negatívne dotknutý. Keďže v danom prípade dovolateľ 2/ po (rozhodujúcej) procesnej stránke nebol negatívne dotknutý napadnutým výrokom rozsudku, z procesného hľadiska mu týmto výrokom nebola spôsobená ujma na jeho pomeroch (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 1998 sp.zn. 1 Cdo 92/97 uverejnený pod č. 50/1999 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. júla 1992 sp.zn. 1 Cdo 28/92 publikované pod č. 40/1993 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky).

S prihliadnutím na vyššie uvedený výklad dovolacieho súdu o objektívnej a subjektívnej stránke prípustnosti dovolania dospel dovolací súd k záveru, že i keď je dovolanie žalovaného 2/ v danej veci z objektívneho hľadiska prípustné (smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý vykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 O.s.p.), predsa len dovolateľ 2/ nie je subjektívne oprávnený napadnúť ho dovolaním.

Z uvedeného dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v danom prípade podáva ten, kto na dovolanie nie je (subjektívne) oprávnený. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného 2/ proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

K dovolaniu žalovaného 1/

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v rozhodnutí z 15. decembra 2009, sp.zn. 5 Cdo 309/2008.

Prípustnosť dovolania žalovaného 1/ vylučuje aj ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dňa 11. apríla 2001, kedy bola žaloba podaná na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, bola minimálna mzda podľa § 1 písm. b/ nariadenia vlády č. 298/2000 Z.z. 4 400 Sk (146,05 €) a jej trojnásobok predstavoval sumu 13 200 Sk (438,16 €). Suma 8 310,50 Sk (275,86 €), na zaplatenie ktorej bol žalovaný 1/ v konaní zaviazaný, teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania žaloby na prvostupňovom súde, a preto dovolanie žalovaného 1/ nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého

účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa 1/ boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom 1/ vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného 1/ v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému 1/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. apríla 2011

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová